

RIGE MENNESKER

- ROMAN -

JENS
MICHAEL
SCHAU

Dette er en læseprøve af *Rige Mennesker*

Rige mennesker

Jens Michael Schau

1. udgave, 1. oplag 2018

ISBN: 978-87-7171-203-2

Redaktør | Anna Lorenzen

DTP | Emma A. Mowinckel

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Bogen er trykt hos ScandinavianBook, Danmark

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

RIGE MENNESKER

ROMAN AF
JENS MICHAEL SCHAU

DreamLitt

Dette er en læseprøve af *Rige Mennesker*

Til Tobias, Mathilde og Katinka.

Af samme forfatter

- „*I Familiens Skød*“. Roman. Gyldendal 1982
- „*Byen og Øen*“. Novellesamling. Gyldendal 1983
- „*Himlen begynder ved Jorden*“. Roman. Gyldendal 1984
- „*Sønner*“. Radiospil. Radioteatret. DR 1984
- „*Storbydrømme*“. Manuskript til musical. Bellevue Teateret 1986
- „*Far, Mor og Børn*“. Novellesamling. Gyldendal 1988
- „*Boksning*“. Tv-film. TV Teateret. DR
- „*Næste sommer, måske*“. Tv-spil. TV Teateret. DR
- „*Skibet skal sejle i nat.*“. Skuespil. Workshop. Det Kongelige Teater 1988
- „*En bornholmer i København*“. Essays. Gornitzka Forlag
- „*En lille Prins*“. Roman. Tiderne Skifter 1994
- „*Katarsis*“. Roman. Forlaget Cicero 2000
- „*Drømme om Storhed*“. Roman. Forlaget Cicero 2002
- „*Almindelige Mennesker*“. Roman. Forlaget Trikolore 2006
- „*ESSAYS*“. E-bog/Print-on-demand. Lindhardt & Ringhof 2017, 2018

Et

Kræften blev konstateret af egen læge i Menton. Dorte Fletcher havde tabt sig, og hun følte sig konstant træt. Hun blev hasteindlagt på et hospital uden for Nice og fik allerede dagen efter fjernet en ondartet knude i venstre bryst.

Først et halvt år efter under et ferieophold i Paris meddeler læger på Det Amerikanske Hospital hende, at hun ikke blot er syg, men døende. Uden at bede om det har Dorte fået en helt ny identitet forærende. Hun er ikke blot fraskilt og barnløs, med et er hun også blevet en kvinde uden fremtid. Lægerne giver hende et halvt år. Måske mere, måske mindre. De spørger hende, hvad hun vil bruge tiden til. Hun aner ikke, hvad hun skal svare. En læge råder hende til at rejse, mens hun kan. Men hvorhen? Hun har set det meste af verden. I den henseende har hun intet til gode. Dorte er klar over, at mange kvinder på hendes alder bliver ramt. Diagnosen er for den sags skyld banal, men hvorfor lige hende?

Hun er vist ikke ung længere. 47 år. „Er det virkelig en passende alder at dø i?“ hvisker hun ud i mørket. Hun ligger lysvågen i sengen på Hôtel de Crillon i hjertet af Paris, kaster sig frem og tilbage, mens minutterne snegler sig af sted.

Sidste dag i Paris inden afrejsen føler Dorte, at hun har det en smule bedre. Hun bestikker en af hotellets tjenere til at følge sig over gaden til Jardin des Tuileries. Der sidder hun flere timer på en bæk mellem lommetyve og gadesælgere. Hun kigger ud over Concordepladsen og videre ud over Champs-Élysées, og hvis hun drejer hovedet lidt til venstre, kan hun se Eiffeltårnet. I baggrunden er de to triumfbuer, den gamle og den nye langt ude i La Défense. Mørket

falder på. Gadelygterne tændes. Op og ned ad Champs-Élysées kører to rækker af biler. De røde lys stammer fra de biler, der er på vej op mod Triumfbuen, de hvide er fra de biler, der er på vej væk fra den. Biler, busser og motorcykler drøner op og ned ad avenuen. Hun er førstehandsvidne til, hvordan byens mest vitale organer virker, og hvordan byens hjerte slår.

På Culpa Verde er der fire fripladser forbeholdt mindre bemedlede. Bortset fra de fire heldige består sanatoriets klientel af velhavere. Patienternes familie betaler det meste af en formue for deres ophold.

Pienza i Val d'Orcia er kun en af de mange middelalderbyer, der stikker op hist og her i det toscanske landskab. Udefra ligner byen en fæstning, hvis mure er delvist forvitrede og blegede af sol og regn.

Pienza er det perfekte sted at opholde sig, den dag døden indhenter en. Omgivelserne er en lise for sjælen. Dorteia lægger kuglepennen fra sig og læner sig tilbage. „Nej, det går ikke.“

Hun sukker. „Hvem er det overhovedet, jeg skriver til?“

Da hun stadig var gift med Claude D'Annunzio, besøgte de engang Pienza på vej fra Siena til Rom. Ved den lejlighed lovede hun sig selv, at når det blev hendes tur til at drage det sidste suk, ville hun skynde sig til Pienza. Hun ville sætte sig øverst på murværket og blive siddende med blikket hæftet på et punkt i horisonten.

Hun retter sig op, stryger hånden over papiret og skriver igen: *Hver eneste time på dagen er skemalagt fra afdelingens side. Måltider, fysioterapi, samtaler, hvile, underholdning og søvn. Programmet er som et urværk. Den samme forløb time efter time. Rutinerne er en del af behandlingen. De faste rammer skal give patienterne noget kendt og dagligt tilbagevendende, en ligevægt nu, hvor helbred og immunsystem er brudt sammen, og kroppens funktioner en efter en er begyndt at sætte ud.*

Da Dortea har været indlagt en måned, går det op for hende, at strålebehandlingen ikke har haft den ønskede effekt. Hun ønsker at møde en healer, i håbet om at han kan redde hendes liv. Lægerne ryster på hovedet af idéen, men lover alligevel at se, hvad de kan gøre.

I enestuen står et skab. Det er proppet med kjoler, dragter, frakker og pelse, som hun aldrig vil komme til at gå i mere. Tøj, som i sin tid kostede en formue. De fleste af kjolerne har hun kun haft på en enkelt gang. Det eneste personlige, hun har på sig nu, er smykker. Dem, hun ikke har på, ligger i skrinet på natbordet.

Når hun vågner efter en lang udmattende søvn, sikrer hun sig, at alle ringene stadig sidder på fingrene. Derefter giver hun sig til at tælle smykkerne i skrinet. Det gør hun, selvom hun udmærket godt ved, det er utænkeligt, at personalet kunne finde på at stjæle. Til hvert smykke knytter sig en historie, nogle af smykkerne er gaver fra Claude. Uden dem ville hun føle sig berøvet for alt. Hvis hun en dag skulle ligge her i sengen uden sine ringe og halskæder, ville hun ikke længere vide, hvem hun var.

Hendes skulderlange lyse hår er for længst faldet af i store totter. Tidspunktet er kommet, hvor hun bør skille sig af med sine personlige ejendele. Hun bør dele ud. Hun bør forære smykker og kjoler til de sygeplejersker, der passer hende så omsorgsfuldt. De vil sikkert få mere glæde af at gå med dem, end hun nogensinde har haft. Hun kan bare ikke få sig selv til at gøre det. At sige farvel til sine sidste jordiske ejendele er ensbetydende med at give op over for kræften.

Den smertebehandling, sanatoriet er berømt for, bevirker, at Dortea ligger i en døs det meste af tiden. Om natten sørger sovemedicin for, at hun får sin nattesøvn. Hun sover også det meste af dagen. De to gange om ugen, hun bliver kørt til strålebehandling af plejerne,

ænsrer hun det ikke. Heller ikke, at hun hver morgen bliver vasket og får skiftet tøj. Det er kun med hjælp af to plejere, at hun kan komme ud på badeværelset og på toilettet. Væske får hun næsten kun intravenøst. Af og til er hun ved fuld bevidsthed og er da ikke i stand til at afgøre, om synerne er virkelige eller fragmenter af den forgangne nats drøm. Hun har heller ingen fornemmelse af, hvor hun befinder sig.

En enkelt gang om ugen bliver hun rullet ud på terrassen. Udsigten ud over bjergsiden er svimlende. En brise får de hvide gardiner bag hende til at blafre. Duft af citroner og appelsiner fylder næseborene. For et øjeblik blegner dødsangsten. Hendes hænder hænger slapt ned. De glitrer af juveler, rubiner og smaragder. I de timer, hun ligger der, fantaserer hun om, hvordan hun kan blive udfriet. Hun forestiller sig, at hun får slæbt kroppen ud af sengen, at hun på alle fire kravler hen til gelænderet og kaster sig ud, forsvinder i afgrunden. Men alt, hun er i stand til, er at vippe fødderne op og ned. En enkelt gang har hun held til at vælte det højre ben ud af sengen. Øjeblikket efter er en plejer kommet til og løfter det blottede lår tilbage på briksen. Han dækker hende til igen og spørger bekymret, om hun fryser.

„Dorte Fletcher. De har besøg.“

„Jeg venter ingen. Selvom jeg har fået det bedre de sidste par dage, så vil jeg stadig ikke have besøg. End ikke af min eksmand. Jeg vil ikke have, at Claude skal se mig i den her forfatning. Papirstynd og gennemsigtig.“

„Er Morten Bagge et navn, der får en klokke til at ringe? Det er Dem selv, der har efterspurgt ham. Det mindste, De kan gøre, er at hilse på ham.“

„Nå, er det bare Morten. Ham har jeg ikke set, siden vi var i Rocky Mountains sammen, og det er mange år siden. Så luk ham dog ind.“

Bag ved oversygeplejersken dukker en skikkelse frem. I modlyset er det, som om der står en stråleglans omkring hans skikkelse. Den forsvinder dog, da han træder ind i rummet.

„Goddav.“

„Er det dig, Morten, eller hallucinerer jeg? Jeg troede, du havde glemt mig.“

„Det er sket så meget i mit liv på det sidste, at jeg ikke har haft kræfter til at tænke på andre end mig selv og mine børn. Men nu er jeg her. Er det o.k.?“

„Hvor gamle er dine børn gået hen og blevet?“

„12, 10 og 9.“

„Kom lidt nærmere, så jeg kan se, hvordan du ser ud. Du har tabt dig. Ja, jeg kan godt se, at du ikke er på toppen. Har du også været på hospitalet denne gang?“

„Et par måneder. Jeg blev indlagt et par dage efter, Eva meddelte, at hun ville skilles.“

Han træder helt hen til hendes seng.

„Hvordan har Eva det? Ja, jeg har jo altid så godt kunnet lide hende. Og det siger noget. Du ved jo, hvor kritisk jeg er.“

„Glimrende. Hun er i fuld gang med at realisere sig selv. Det er åbenbart en stor lettelse for hende at være sluppet af med mig.“

„Efter min mening skulle I have været skilt for flere år siden. Ja, undskyld, jeg siger det.“

„Måske har du ret. Jeg havde bare overhovedet ikke forestillet mig, at det kunne ske. Jeg var overbevist om, at vi skulle være sammen altid. Det havde vi ligesom lovet hinanden, da vi blev gift.“

„Du er så naiv, Morten.“

„Er det nedgørelse af mig, eller er det en kompliment?“

„Gider du række mig min paryk? Den sorte. Den ligger derovre på chatollet. Jeg bryder mig ikke om, at fremmede skal se mig uden hår.“

„En fremmed? Er det sådan, du opfatter mig?“ spørger Morten. „Jeg synes ellers, det klæder dig godt uden hår. Du har en smuk hovedform.“

„Det er godt med dig. Du ved udmærket, at mit lange lyse hår var mit kæreste smykke. Jeg var kun eftertragtet af mændene på grund af mit hår. At jeg har tabt mit hår, er en tragedie, jeg ikke burde have overlevet.“

„Må jeg have lov at hjælpe?“ spørger Morten og rækker ud efter parykken.

„Nej, det må du ikke! Men når jeg selv tager den på, kommer den altid til at sidde skævt ... så okay.“ Hun lukker øjnene, mens han sætter parykken på og rokerer rundt med den.

„Sådan.“ Han træder lidt tilbage og betragter hende, som var hun et kunstværk. „Hvor lang tid har de givet dig?“

„Jeg burde faktisk allerede være død. Den frist, de gav mig, er udløbet. Hvad med dig? Er du kommet dig over Eva? Selvfølgelig er du ikke det. En skilsmisse tager mindst tre år at komme sig over. For nogen tager det hele livet.“

„Det vigtigste er børnene. Selvom de blev kede af det, går det godt med dem. Og Eva og jeg er stadig gode venner.“

„Hvis I er gode venner, hvorfor er I så overhovedet blevet skilt? Du havde hele historien med Kristoffer at slæbe rundt på. Det ægteskab var dømt til at gå galt på et eller andet tidspunkt. Når jeg ikke sagde noget dengang, var det, fordi jeg ikke ville gøre dig ked af det.“

Som så mange andre var jeg så glad for, at du havde fundet dig en sød pige.“

„Tak for din diskretion. Men hvis jeg ikke havde fået den depression, så var det måske gået alligevel. Og hvad angår min fortid, troede jeg faktisk, at jeg havde lagt den bag mig. Du ved, i de første år kom det ene barn efter det andet. Så der var ikke tid og kræfter til at tænke på noget andet.“

„Et kamikazeægteskab, hvis der nogensinde var et. Ja, undskyld, jeg siger det.“

„Sludder og vrøvl. Eva og jeg blev forelskede i hinanden dengang for 13 år siden. Vi fulgte vores hjerte. Det var så selvfølgelig og enkelt, og vi har fået tre fantastiske børn. Hvad mere kan man ønske sig?“

„Hvad så nu? Du er alene igen. Det tegner ikke godt.“

Han trækker på skuldrene. „Dorte ... hvorfor ønskede du at se mig?“

„Hvad er det egentlig, du kan? Sig frem. Jeg vil gerne høre det fra din egen mund.“

Morten sukker. „Er du sikker på, du gerne vil hjælpes?“

„Sig mig, tror du, det morer mig at ligge her?“

„O.k. Jeg tager lige min jakke af.“

„Det er o.k. med håndspålæggelse, men ingen pendulering. Syrena Engelblomst har jeg heller ikke lyst til at hedde. Jeg har slet ikke lyst til at få et nyt navn. Jeg er helt tilfreds med mit navn.“

„Jeg mestrer ingen af de teknikker – eller tror på dem. Det ved du da godt.“

„Hvad består behandlingen så af? Jeg er ved at dø af spænding. Eller... det er ikke det, jeg er ved at dø af, men du ved, hvad jeg mener.“

„Nu bliver du måske skuffet. Der kommer ikke til at ske meget andet, end at jeg kommer og besøger dig de næste fire dage. Så kan vi bruge tiden til det, vi vil. Tale sammen. Jeg kan køre dig en tur i rullestolen.“

„God idé. Jeg vil elske at komme ud herfra.“

„Hvis vi ikke kan finde noget at tale om, kan vi blot være stille sammen. Jeg må hellere skynde mig at sige, at når seancen er afsluttet, vil du måske have glemt den. Det vil være, som om den slet ikke har fundet sted.“

„Er det alt?“ Dortea lukker øjnene. Da hun åbner dem igen, er der gået flere minutter. „Og det, mener du, kan hjælpe mig? Du må da helt have mistet dit tag på virkeligheden.“

„Næppe.“

„Måske har du ret, måske hjælper det. Måske er du det sidste halmstrå, jeg har at klynge mig til.“

„Nu prøver vi, Dortea.“

„Jeg er bange.“

„Du er bange?“

„Sig mig, er du en papegøje?“

„Du tror ikke, at jeg bekymrer mig om, hvordan du har det?“

„Noget i den retning.“

„Du ved da, hvad jeg føler for dig. Har du helt glemt, at jeg friede til dig flere år inden, jeg friede til Eva? Jeg friede, fordi jeg elskede dig. Og det gør jeg stadig.“

„Det var i 1992. Dengang afsonede du stadig din straf og havde endnu ikke fået din frihed. Man kunne ikke regne med, hvad du sagde. Og kan du ikke huske min betingelse for, at det kunne lade sig gøre: At du skulle droppe mænd i dit liv?“

„Skulle det være så svært?“ Morten trækker på skuldrene.

„Hvem ved, hvad jeg havde svaret, hvis du havde været rask? Nu må du gerne gå. Det er nok for i dag.“

„Vi ses i morgen, når du er udhvilet.“ Morten bøjer sig ned over sengen og kysser hende på kinden.

„Hvad er det for et kys? Jeg vil have et rigtigt kys. På munden.“

„Jeg kommer klokken 10. Så kan vi begynde vores lille seance. Og ikke med at meditere, men med at spise morgenmad sammen.“

„Det kan du godt glæde dig til. Den morgenmad, de serverer her på stedet, er virkelig lækker. Hvis man ellers ikke var så uheldig, som jeg er, at man har kvalme det meste af tiden. Hvor meget skal du have for din ulejlighed?“

„Ingenting. Jeg glemmer aldrig, at du var der dengang i 1988, da min verden brød sammen, og jeg havde allermest brug for en ven.“

Den 2. april, præcis tre uger efter Morten Bagges første besøg, indtræffer der et mirakel på stue 4. Om det er udsigten fra Culpa Verde, luften, den kærlige pleje, de dygtige læger eller ligefrem Guds aktive indgriben, der er skyld i helbredelsen, er ikke til at sige. Faktum er: Dorteja rejser sig fra sengen. Hun stiller sig midt på gulvet. Så går hun hen foran spejlet og betragter sit spejlbillede længe. Hun ligner en karikatur af *Døden fra Lübeck*. Så åbner hun klædeskabet. Af de mange kjoler vælger hun en Dior i en douce farve. Hun købte den, sidste gang hun og Claude var i Milano.

Det er endnu tidlig morgen. Hun tager det øverste postkort fra den bunke, hun har modtaget, mens hun har været indlagt og går ud på terrassen med sin kinesiske solhat i hånden. Hun flytter liggestolen hen til det sted, hvor solen skinner, og hvorfra der er udsyn over landskabet. To sygeplejersker vækker hende, da de en time senere møder til morgenvagt.

Hendes helbredelse kommer bag på den læge, der har stået for behandlingen. Selv overlægen er overrasket. Dorteas overvejer et øjeblik, om hun skal fortælle ham om Morten Bagge. Hun vil gerne høre en læges mening. Var det virkelig healing, Morten praktiserede? Og kunne healing overhovedet have en helbredende virkning på en alvorlig sygdom som hendes? De seancer, hun og Morten havde sammen, står vagt for hende, og for ikke at gøre sig helt til grin tier hun.

Dorteas hørte til den patientgruppe, der er opgivet, og som udelukkende får den slags medicin, der kan lindre smerter. Nu er situationen en anden. Nu må en behandlingsplan lægges, et forløb skitseres, der lægger op til, at patienten kan udskrives inden for den nærmeste fremtid.

Det første, Dorteas beder sygeplejersken om, da hun vågner den følgende morgen, er sin mobiltelefon. Nu, hvor det ser ud til, at hun alligevel ikke skal dø, er det på høje tid at få kontakt med omverdenen. Hun giver sygeplejersken ordre på at gå på jagt efter notesbogen, der indeholder livsvigtige telefonnumre.

Hver dag bringer et lille under af fremskridt, selvom hun har svært ved at tro på, at det forholder sig sådan. Hun kan ikke undgå at lægge mærke til, at kræfterne er ved at vende tilbage. Hver morgen, hun vågner, er en behagelig overraskelse. Nu føler hun sig ikke blot udhvilet, men ligefrem frisk. Hun kan kun se det som et symptom på, at det passer, det lægerne siger. At tallene på prøverne bliver bedre og bedre. Ansigtet har fået farve igen. Håret på issen er begyndt at vokse, og hun har taget på i vægt.

Den efterfølgende tid følger Dorteas aktiviteter på afdelingen, der styrker helbredet. Hun deltager på hold i yoga og motionsgymnastik,

som hun hidtil har været for syg til at deltage i. Hun er også begyndt at løbe små ture uden for sanatoriets område. Resten af tiden opholder hun sig mest på værelset. Hun læser alt, hvad hun kan komme i nærheden af: aviser, ugeblade, ja, tilmed en tysk lærebog i filosofi. En morgen falder hun over et interview i *The New Yorker* med Claudes adoptivbror, Gianni D'Annunzio. Det fanger hendes interesse. Hun har tilbragt tid sammen med Gianni, de få gange de tilfældigvis begge var at finde blandt deltagerne i det årlige karneval i Venedig. Ved de lejligheder var det kun lige, at Gianni nedlod sig til at tale med hende, så optaget var han af at blive beundret og tilbedt af det fremmødte jetset, der syntes, at digteren var det mest fascinerende menneske, de nogensinde havde mødt.

En enkelt gang, det var i begyndelsen af juli måned, tog Gianni hende med sig på Vaporettoaen uden at fortælle hende, hvor de skulle hen. Det var på det tidspunkt, hvor hans fans, men også almindelige dødelige turister, var begyndt at indfinde sig på Caffé Florian og Caffé Quadri på Markuspladsen. Der blev de underholdt til langt ud på natten af et lille orkester bestående af mænd klædt i hvide smokingjakker. Orkestret optrådte med sødne hits fra operetterne og operaens verden. Lidoen viste sig at være udflugtens mål, og formålet var at se solen sænke sig bag Maria della Salute kirken, Campanilen og Dogepaladset og at se Venedigs magiske silhuet forsvinde i lagunen.

To

Porschen er sort. Dorteas lejede den, da hun landede i Napoli Lufthavn. Turen ud gennem forstæderne er trøstesløs. Der løber høns i vejkanterne mellem skrald, lastvognslæs af kasserede grøntsager, bilvrag og andet affald. Og katte leder efter noget at spise sammen med de hjemløse.

Netop som hun drejer af fra kysten ved Positano og sætter kurs mod bjergene, bliver dagens sidste solstråler dækket af et massivt skydække, himlen bliver truende mørk, og snart begynder regnen at piske ned mod forruden, så hun næsten ikke er i stand til at se, hvor hun kører. Dorteas er ikke bange. Efter hun blev udskrevet fra sanatoriet, har hun følt sig usårlig. Hun har kørt i de fleste storbyer rundt omkring i verden og under vanskeligere forhold. Hver eneste bevægelse, hun foretager med rattet, er kontrolleret og overlagt.

Hun ruller vinduet ned og råber: „Jeg er rask! Jeg er rask!“

Da hun næste gang holder stille ved et vejkryds, rækker hun hånden ud og plukker et par markblomster ved vejen. Deres duft får hende til at smile. Samtidig når den skingre, insisterende lyd af cikadernes sang hendes ører.

Dorteas har kørt op ad de smalle bjergveje et stykke tid, da hun får øje på familien D'Annunzios tilholdssted. Det er en borg, der ligger i bjerglandskabet højt over Amalfi. Castello D'Annunzios fæstningsværk er opført på et forbjerg. De tykke høje mure er beklædt med vedbend. Borgen har fire fløje, som omgiver en indre gårdsplads. Den er udstyret med en stor terrasse og udvendige vindeltrapper. Bygningen består ud over riddersalen af et virvar af sale, saloner, billedgallerier med hemmelige paneler, søjlegange, myriader af værelser

og loftsrum, køkkener og drivhuse. Det tager dage for en fremmed at overskue og orientere sig i det alt sammen. Afsides ligger et sengotisk kapel bygget af lyst marmor udstyret med et spir.

Det er kun de færreste, der får adgang til borgen. På tagene ligger pigtråd, der er rullet ud og overstrøet med glasskår i alle regnbuens farver. Murene forekommer ikke blot uindtagelige, de virker skræmmende. Borgens høje tårn er med årene gået hen og blevet egnens vartegn. På de klippefyldte skråninger, der fører halvvejs op til voldgraven, vokser udelukkende lyng og enebærbuske. Hele området omkring borgen er fredet, og de frie arealer består af vinmarker, når man ser bort fra det område, der er udlagt til græsning for får og geder.

I året 1345 satte den italienske adelsmand Ferdinand D'Annunzio sig for at bygge en bolig til sin slægt på ruinerne af en tidligere røverborg. Fem år senere havde han mod alle odds realiseret planen.

Dorteas drejer ind til siden og parkerer bilen. Så stiger hun ud og kigger sig omkring. Fra middelalderborgen er der ingen tagrygge at se i miles afstand. Himlen er atter blå og uden en sky. Solens lys giver landskabet – græsset og træernes blade – en gylden farve. Agerola er den nærmeste landsby, og den ligger fem kilometer væk. Borgen kan i klart vejr ses af turister i krydstogtskibe ude på Middelhavet. Som saracenerne gjorde i det 12. århundrede, kommer turister fra hele verden sejlene for at foretage plyndringstogter i byerne langs Amalfikysten – i dag til glæde for lokalbefolkningen.

Dorteas sukker. Som hvert eneste år må hun vente evigheder på, at borgens gitterport bliver lukket op. Der står en mand ude på marken. Det må være en af Claude D'Annunzios hyrder. Dorteas gyser en smule, da det går op for hende, hvad det er, han er i gang med. Hyrden er ved at flå et fårs bug op. Han fjerner et foster. Hans hjæl-

pere er en flok drenge. Et par af dem anbringer fosteret i en beholder, inden de begiver sig i retning af borgen. Fåret ligger stadig i græsset, overladt i en fårehyrdes kyndige hænder.

Da gitterporten glider til side, er hyrden i gang med at sy fårets bug sammen igen. Dorteas sætter sig ind i bilen og kører videre. Inden for murene bliver der regelmæssigt vandet. Så her er marken frodig og har en fin mørkegrøn farve. Det sidste stykke op gennem parken bringer ikke flere ubehagelige overraskelser. Hun kører forbi den 50 meter lange swimmingpool. Solen og himlen får vandet i den til at skinne azurblåt. Så forbi den røde tennisbane og veltrimmede plæner. De har den sarte lysegrønne farve, som man ellers kun finder på golfbaner i England og Skotland.

På trappen, der fører op til hovedbygningen, står Donatella og vinker. Hun er slægtens kvindelige overhoved. Donatella er en nærmest anorektisk mager kvinde på 75 år. Hun er sorthåret og meget solbrændt, klædt i sin hvide læderjakke med høj hals; den med sølvnitter på, som Dorteas overtalte hende til at købe, da de sidste sommer gik rundt og snusede på et loppemarked inde i Napoli. Og så har hun sine sine diamanbesatte solbriller på.

„Undskyld, jeg er alene om at byde dig velkommen. Hvor er det godt at se dig, Dorteas. Du har det meget bedre, kan jeg se.“

„Jeg er helbredt. Så enkelt er det. Og spørg mig ikke, hvordan det er gået til.“

„Hvor er det dog glædeligt, at du er ved at få dit vidunderlige hår igen.“

„Det er stadig lidt kort i det, men på vej. Og så har det fået en anden farve.“ Dorteas smiler skævt, samtidig med at hun mærker den rædsel, der skyllede igennem hende, dengang hun først begyndte at miste håret.

„Jeg er ked af, at Claude ikke er her. Han er til et af sine møder i Rom. Og hundene er her heller ikke. De er ude at løbe. De skal jo motioneres hver dag, ellers går de hen og bliver tykke. Det er ikke så charmerende, når man er en lille gravhund.“

De omfavner hinanden og kysser hinandens kinder.

„Jeg har også gaver med, svigermor. Æbler og hvidløg fra sanatoriets have.“

„Tænk, i år er det otte år siden, du og Claude gik fra hinanden.“

„Efter 20 års ægteskab. Det er da også noget af en præstation.“

Den Eau de Cologne, Donatella har duppet sig med på halsen, er vist ny. Citron og ingefær med en antydning af mynte.

„Nå. Hvordan går det så med skønheden? Lad mig høre,“ siger Dorteia og smiler.

„I år skal ansigtsløftningen finde sted på en klinik i Florida med navnet Tribal Beauty. Jeg skal ikke under kniven, men have Botox. Det skal sprøjtes ind under huden på steder, hvor den er slap og er begyndt at hænge lidt. Fejlen er min egen. Jeg har taget for meget sol. Jeg har også smilet for meget i mit liv. Også når der ikke var noget at smile af.“

„Er der ikke noget creme, man bare kan smøre på?“

„Jo. Det er der. En creme, der indeholder det aktive stof Argireline. Det påføres direkte på huden. Ansigtsmusklerne afslappes, så rynkerne udglattes, og smilerynkerne ved munden glattes ud.“

„Men du vælger Botox, fordi?“

Donatella løfter øjenbrynene, spiler øjnene op og sender Dorteia et triumferende blik. „Fordi tiden bliver skruet tilbage for huden i dit ansigt. Rynkerne ved øjnene bliver mindre, rynkerne i panden udjævnes, og de sorte rande under øjnene reduceres. Er det ikke fantastisk, hvad lægevidenskaben kan udrette i dag?“ Hun sukker og

kigger ned. „Lægevidenskaben kan så meget, men ikke hjælpe min søn.“

„Hvordan står det til med ham?“

Donatella vifter med hånden, retter så på solbrillerne og rømmer sig.

„Du behøver ikke forklare, det stod jo i brevet. Jeg læste det på min terrasse, da jeg kom til kræfter. Tak ... du skrev også om jeres nye logerende.“

„Claudes nye læge? Ja, han er ikke helt almindelig.“

„Hvem er han egentlig? Det ligner ikke jer at have sådan en størrelse gående frit omkring.“

„Bare rolig. Vi har tjekket doktor Stoltze, inden han blev ansat. Han taler kun tysk. Han er født og opvokset i Heidelberg. På sin hjemby universitet uddannede han sig i filosofi og medicin.“

„Og kan han hjælpe Claude?“

Donatella trækker på skuldrene og sukker igen.